

**Každý pátek
v postní době křížová cesta
v kapucínském kostele
po večerní mši svaté.**

**Popeleční středa -
den přísného postu**

Ve středu 1. března
začínáme popeleční středou
postní dobu.
Mše svatá s žehnáním popela
a udělováním popelce
se bude konat v 18 hodin
v kapucínském kostele
na nám. Míru.
**Nebude ranní mše sv.
v kostele sv. Ludmily.**

**Pravidelný pořad bohoslužeb
v Mělníku a okolí**

Neděle:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince
na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla
- 11.00 - kostel Narození Panny
Marie v Záboří
- 18.00 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Úterý:

- 18.00 - kostel kapucínů - (nám. Míru)

Středa:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Čtvrtek:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Pátek:

- 17.30 - kostel kapucínů - (nám. Míru)
- adorace nejsvětější svátosti
- 18.00 - mše sv.

Sobota:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)
- 17.00 - kostel sv. Václava ve Vysoké
(mše s nedělní platností)

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Slavnost Zvěstování Páně

25. března slavíme Slavnost Zvěstování Páně. Tento mariánský svátek je svátkem a oslavou pravé pokory a poslušnosti. Bůh vyvolil za matku svého Syna dívku, která v očích světa nic neznamovala, která nepatřila k nějaké majetné a vyšší společenské třídě. Vyvolil za matku svého Syna dívku, která byla ochotná plnit Boží vůli do všech důsledků, i za cenu nejvyšší oběti. Slova Panny Marie: „Jsem Boží služebnice! Ať se mi stane, jak jsi řekl,“ slova, která Panna Marie pronesla z lásky k Bohu a z lásky k lidstvu, to byla slova opravdové křesťanské pokory a poslušnosti.

O Panně Marii se dá plným právem říci, že patřila k těm, o nichž Pán Ježíš prohlásil: „Kdo je z Boha, slyší Boží slovo! Blahoslavený, kdo slyší Boží slovo a zachovává je.“

O Panně Marii také víme, že nerozuměla všemu, co slyšela od svého Syna. Ale to nebylo pro ni důvodem, aby o Božích slovech pochybovala, aby jim odporovala, aby je neplnila. Písmo o Panně Marii říká: „Zachovávala všechna ta slova ve svém srdci.“ Zachovávala je v srdci, přemýšlela o nich, prosila Boha za osvětlení a radu, co má dělat, důvěřovala Bohu, že to všechno myslí dobře.

Jak to však vypadá s námi? Jak my dovedeme naslouchat Božím slovu, jak je dovedeme zachovávat ve svém srdci, jak dalece důvěřujeme slovům Boha a jeho církve? Máme v duši takovou ochotu k pokorné poslušnosti jako naše nebeská Matka?! Poctivě si přiznejme, že nám k tomu chybí ještě hodně! II. vatikánský koncil nazval Pannu Marii Matkou církve a vzorem církve. Církve, to jsme však i my. Panna Maria tedy je i naší Matkou i naším vzorem.

Dítě, které miluje svou matku, ji dovede také poslouchat, vidí v ní svůj vzor, snaží se ji napodobit. Chceme-li být skutečnými dětmi Panny Marie, chceme-li jí působit radost jako dobré děti, pak je naší povinností žít podle jejího příkladu.

Církve od nás ve jménu Božím požaduje změnu, obrodu smýšlení, protože chce oživit naši víru, chce z nás učinit apoštoly víry.

Nám se některé požadavky církve zdají být nepochopitelné, dokonce v nich vidíme ohrožení své víry. Proč? Protože nám chybí pokora, ochota a poslušnost k Boží vůli. Teprve až když se budeme snažit následovat naši nebeskou Matku v její pokorné poslušnosti, v její důvěře k Božím záměrům, budeme lépe chápat Boží vůli a také ji plnit ke svému prospěchu i ku prospěchu celé církve.

A o to dnes prosíme Pannu Marii. I o pochopení pravdy, že pravá mariánská úcta spočívá v následování ctností naší nebeské Matky, především v následování její pokorné poslušnosti.

POSTNÍ SBÍRKA 2017

Milí farníci. Umíme si také odříct to, co už nemusíme mít, trochu se uskromnit, a peníze ušetřené za tyto věci uložit do sáčku a přinést na květnou neděli do kostela?

V letošním roce chceme pokračovat v restaurování obrazu v kapucínském kostele na nám. Míru. Na tento účel bychom chtěli věnovat postní sbírku.

Předem srdečně děkuji za všechny Vaše milodary.

P. Jacek

Římskokatolická farnost Proboštství Mělník

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, mobil: 731 518 750

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz; saletini@seznam.cz.
Můžete je také osobně předat duchovním správcům.

Postní doba

Ve středu zahájíme liturgickou dobu postní, v níž nás církev vybízí k přípravě na slavení velkého svátku Paschy. Je to zvláštní čas pro upamatování se na dar našeho křtu, kdy jsme byli učiněni Božími dětmi. Církev nás zve k oživení tohoto daru, který nám dala, abychom jej neponechali v zapomnění jako něco minulého či v „šuplíku se suvenýry“. Tato postní doba je vhodný čas na obnovu radosti a naděje a umožňuje nám, abychom se cítili milovanými dětmi Otce. Otce, který nás čeká, aby z nás sejmul háv únavy, apatie a nedůvěry a oděl nás důstojností, kterou svým dětem dovedou dát jedině otec s matkou; tento oděv se rodí z něhy a lásky.

Náš Otec je Otcem velké rodiny, je naším Otcem. Dovede mít rád, ale nedovede rodit a pěstovat mezi námi „jedináčky“. Je Bohem, který zná rodinu, bratrství, dělený a sdílený chléb. Tento Bůh je náš Otec, nikoli „můj otec“ a „váš otčím“.

V každém z nás se zabydluje, žije onen Boží sen, který každou Paschu, v každé eucharistii vždy znovu slavíme: jsme Boží děti. Sen, který v průběhu dějin prožili mnozí naši bratři. Sen dosvědčený krví mnoha mučedníků včerejška i dneška.

Postní doba je časem pro pokání, poněvadž denně ve svém životě zakoušíme, jak je tento sen ohrožován otcem lži, tím kdo nás chce rozdělit a zplodit rozdělenou a konfliktní rodinu, rozdělenou a konfliktní společností. Společnost některých a pro některé. Častokrát zakoušíme na svém těle nebo v rodinách - svých či našich přátel nebo sousedů - bolest plynoucí z citelného zneuznání oné důstojnosti, kterou v sobě všichni nosíme. Častokrát jsme museli plakat a litovat, protože jsme si uvědomili, že jsme tuto důstojnost druhým upřeli. Častokrát – a říkám to s bolestí – jsme slepí a necitliví vůči nedostávajícímu se uznání této důstojnosti u sebe i u druhých.

Postní doba je časem pro uspořádání smyslů, což znamená otevřít oči k mnoha nespravedlnostem, které bezprostředně atakují tento Boží sen a plán. Čas pro demaskování oněch třech velkých forem pokušení, které lámou a dělají obraz, který utvořil Bůh.

Tři pokušení, která vytrpěl Kristus.

Tři pokušení křesťana, která se snaží zničit pravdu, ke které jsme byli povoláni.

Tři pokušení, která se snaží degradovat a snaží se, abychom se sami degradovali.

1. Bohatství: zmocňujeme-li se dober, která byla dána všem, a užíváme je pouze sami nebo se svými. Znamená to opatřovat si chléb z potu druhých, ba dokonce ze životů druhých. Bohatství je takovýto chléb, který vstřebal bolest, hořkost a utrpení. Ve zkažené rodině či společnosti

se tento chléb dává jíst vlastním dětem.

2. Marnost: hledání prestiže založené na neustálém a trvalém snižování těch, kteří „neznamenají nic“. Vyhrocené vyhledávání oněch pěti minut slávy, jež nepromijí „slávu“ druhých. „Když se spadlého stromu dělá dřevo“, dostává prostor třetí pokušení, které je nejhorší:

3. Pýcha, totiž stavět se do pozice nadřazenosti ve všem a vnímat se jako někdo, kdo nepatří mezi „běžné smrtelníky“, a denně se modlit: „Děkuji ti, Pane, že nejsem jako ostatní.“

Tři pokušení Krista...

Tři pokušení, s nimiž se křesťan denně střetává.

Tři pokušení, která se snaží degradovat, zničit a odejmout radost a svěžest evangelia; vhánějí nás do bludného kruhu ničení a hříchu.

Vyplatí se tedy položit si otázku: do jaké míry jsme si vědomi těchto pokušení sami u sebe? Do jaké míry jsme si zvykli na životní styl, který považuje bohatství, marnost a pýchu za zdroj a sílu života? Do jaké míry věříme tomu, že péče o druhého, naše starost a péče o chléb, dobré jméno a důstojnost druhých jsou zdrojem radosti a naděje?

Zvolili jsme Ježíše a nikoli démona. Vzpomeňme na to, co jsme slyšeli v evangeliu: Ježíš neodpovídá démonovi svými slovy, ale Božím Slovem, slovem Písma. A proto – a dobře si vryjme do paměti, bratři a sestry – s démonem se nemluví! Nelze s ním vést dialog, protože nás vždycky přemůže. Jedině moc Božího Slova jej může přemoci! Zvolili jsme Ježíše a nikoli démona, chceme jít v Jeho šlépějích, ale víme, že to není snadné. Víme, co znamená být svedeni penězi, slávou a mocí. Proto nám církev dává tento čas, vybízí k obrácení jedinou jistotou: On nás očekává a chce uzdravit naše srdce ze všeho, co jej degraduje, čím se degraduje nebo čím degraduje druhé. Je to Bůh, který má jméno milosrdenství. Jeho jméno je naším bohatstvím, Jeho jméno je naší slávou, Jeho jméno je naše moc a v Jeho jménu zopakujme ještě jednou spolu se žalmem: „Můj Bůh, v něhož doufám“ (Žl 91,90,2). Můžeme to zopakovat společně (přítomní hromadně třikrát spolu s papežem opakují): „Můj Bůh, v něhož doufám“.

Ať v nás Duch svatý obnoví jistotu, že Jeho jméno je milosrdenství, a dává nám denně zakoušet, že evangelium „naplňuje srdce i celý život těch, kdo se setkávají s Ježíšem“, neboť vědí, že s Ním a v Něm „se vždycky rodí a obnovuje radost“ (Evangelii gaudium, 1).

Papež František

Svatost pokání

Patero církevních přikázání nám v druhém přikázání připomíná: **Alespoň jednou za rok slavit svátost smíření.** Druhé přikázání zajišťuje přípravu na eucharistii prostřednictvím přijetí svátosti pokání, kterou pokračuje dílo křestního obrácení a odpuštění. Každý dospělý věřící katolík (po 1. sv. přijímání) je povinen se alespoň 1x za rok a to kdykoliv, nejlépe však ve velikonoční době vyzpovídat svátostně ze hříchů, a to kdekoliv v kostele a přijmout zbožně sv. přijímání při mši sv. Toto přikázání sleduje, aby v křesťanech byl život Boží a milost posvěcující, aby křesťané přispívali ke svatosti církve. **Kdo toto přikázání bez vážné příčiny dobrovolně poruší, dopouští se těžkého hříchu.**

Svatost pokání slouží k odpuštění hříchů těm, kteří byli v katolické církvi pokřtěni, litují svých hříchů, nesetrvávají v situaci, která je nedovolená (např. neplatné manželství) a mají touhu po zlepšení. Každý katolík by se měl vyzpovídat alespoň jednou za rok v postní době a kromě toho vždy, když se těžce proviní. Svátost smíření je ovšem užitečná i tehdy, když člověk nemá na svědomí těžké hříchy.

Jestliže přijímáme Boha jako nekončící lásku, která se zjevuje v Ježíši Kristu, pochopíme nutnost stálé vnitřní proměny a očišťování. Láska Boží

totiž umožňuje člověku pochopit podstatu každého provinění a nevěrnosti. Naše hříchy nám ale mohou být odpuštěny, protože Ježíš vzal z lásky k nám naše nepravosti na sebe. „Byl proboden pro naše hříchy, rozdrčen pro naše viny, tížily ho tresty pro naši spásu, jeho rány nás uzdravily” (Iz 53,5).

Ve svátosti smíření se v přítomnosti kněze zpovídáme Bohu. Kněz je zde pouze viditelným nástrojem milosrdné Boží lásky. Kněz sám hříchy neodpouští!

Části svátosti smíření

1. Zpytování svědomí - neustálé hodnocení své cesty, směru, porovnávání se s Kristem, s jeho dobrým plánem pro mě, obrácení svého pohledu na dobrodiní a dary od něho přijaté a zhodnocení mého nakládání s těmito dary.

2. Lítost - bolest ducha, zřeknutí se spáchaného hříchu, předsevzetí dále nehřešit. Jsou to úkony vůle. Není nutné (a ani vždycky možné), aby se lítost - bolest ducha - projevovala bolestí citovou. Žádný hřích nelze odpustit bez lítosti.

3. Předsevzetí - je podstatný prvek lítosti. Je ukazatelem upřímné lítosti. Požadavky předsevzetí u těžkých hříchů:

- **pevné** - kajícník musí mít vůli znovu nehřešit. Toto předsevzetí neruší ani velká obava ze znovuupadnutí do těžkého hříchu...

- **účinné** - kajícník chce použít všechny prostředky, které se zdají nutné pro odvrácení dalšího těžkého hříchu.

- **všeobecné** - vztahuje se na všechny těžké hříchy.

4. Vyznání - žaloba hříchu, spáchaných po křtu (od poslední zpovědi), řečená knězi za účelem odpuštění. Toto vyznání je, pokud jde o těžké hříchy, nezbytné.

- hřích vnější (realizace úmyslu)

- podle počtu - alespoň přibližně

- podle druhu

- podle okolnosti - mění druh a tíži...

- pravdivě

5. Zadostiučinění (pokání) - Je to dobrovolné snášení „trestu“, uloženého zpovědníkem, na kompenzování nespravedlnosti, způsobené hříchy vůči Bohu a lidem, na zabránění budoucích hříchů. Účel zadostiučinění je tedy: odvetný, léčivý, ochranný. Vůle činit zadostiučinění je podstatná část svátosti smíření, nutná k platnosti. Je to nová cesta nastoupená po zpovědi. Nelze se zpovídat a nechtít nově vyjít na cestu!

Jen Bůh odpouští!

Lehké hříchy mohou být odpuštěny mimo rámeč různým způsobem, např. mší svatou, svatým přijímáním, ostatními svátostmi, svátostinami, modlitbou, lítostí, kajícími úkony, posty, almužnami, skutky lásky. Avšak odpuštění lehkých hříchů skrze svátost smíření vyniká jako nejjistější a nejúčinnější ze všech možných prostředků.

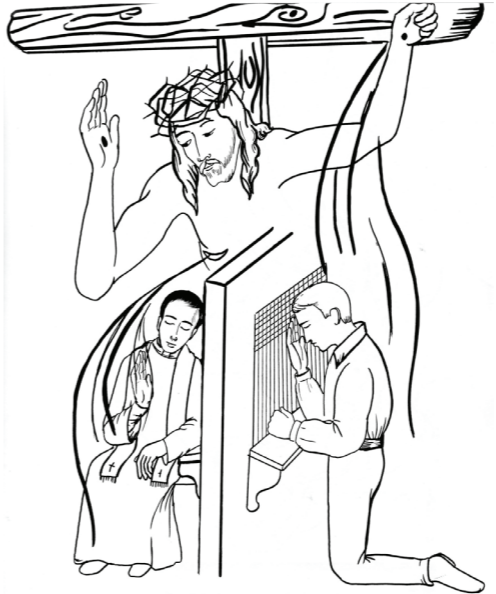
Devocionální zpověď prohlubuje sebepoznání, prohlubování pokory, zasahování mravní slabosti u kořene, očištění svědomí, posílení vůle, boje proti nedbalosti a vlažnosti.

Dále se dá říci, že z čistě psychologického hlediska není vhodnější prostředek pro přípravu na setkání s Bohem tváří v tvář (Boží soud), než právě individuální zpověď, konaná před konkrétním člověkem z masa a kostí.

Osvědčené prostředky na cestě obrácení

1. Modlitba

Modlitbou se sblížíjeme s Bohem. Je příležitostí přezkoumat a probrat s Pánem vše důležité z našeho života. Modlitba je ale též projevem naší lásky k bližním, modlíme-li se za druhé, za známé i neznámé, za lidi, kterým tato služba může prospět.

Několik tipů:

- učiň si z modlitby zvyk: modli se ráno, večer, před jídlem.

- modlete se společně v rodině, pro začátek alespoň při zvláštních příležitostech.

- čti bibli: nejprve možná jen spontánně, později pravidelně.

- vyprávěj o Bohu dětem.

- účastni se liturgického života své farnosti: křížové cesty, bohoslužby smíření...

- snaž se o dobré myšlenky, jsou předpokladem každého rozvoje.

2. Půst

Postem zdaleka není myšleno jen odepření si jídla. Půst je zřeknutí se čehokoliv, co je v našem životě postradatelné, zbytečné nebo překážející, co nás spoutává. Skrze něj dáváme ve svém životě větší prostor Bohu a máme možnost více poznat sami sebe...

Několik tipů:

- cvič se ve zdrženlivosti: v jídle, pití, kouření, sledování televize, nakupování...

- dodržuj Popeleční středu a Velký pátek jako zvláštní dny půstu: jen jednou se najez dosyta a odřekni si maso.

- přinášej páteční oběť - může mít různé formy: zřeknutí se masa, omezení konzumu. To, co je díky této páteční oběti ušetřeno, by mělo přijít k dobru lidem v nouzi. Smyslu páteční oběti odpovídají také různé formy osobní a společné modlitby stejně jako služba a pomoc druhým.

- jako postní oběť dej stranou určitou částku peněz: pro hladovějící a jinak trpící

Zřeknutí znamená, když k nutkání „muset mít“ řekneme ne. Zřeknutí se znamená svobodný, zodpovědný a uvědomělý život.

3. Almužna, činění dobra

„Almužnou”, činěním dobra - tím, čeho se postem vzdáme, můžeme obohatit toho, kdo to potřebuje. Almužna může znamenat: dávat sebe, svůj čas, zájem, trpělivost, hmotné prostředky všem těm, kteří to potřebují. Počínaje vlastními dětmi, životními partnery, rodiči, až po lidi osamělé, nešťastné, trpící, únavné... Zřeknutím se něčeho ve prospěch bližních realizujeme základní přikázání lásky a ztotožňujeme se s Kristem.

Několik tipů:

- pomáhej druhým nést jejich nouzi a poznávej skrytou bídu.

- otevři uši i srdce pro malomyslné, bezradné a zoufalé.

- měj starost o staré, nemocné a postižené lidi.

České slovo almužna vzniklo z řeckého elemosyné, které znamená milosrdenství, milosrdný vztah. Dobro činíme už tehdy, když s druhými sdílíme čas a pozornost, radost i bolest.